

var af den opfattelse, at den øvrige del af resolutionsteksten i for høj grad beskæftigede sig med fødevarehjælpen på kort sigt og tog for lidt hensyn til fødevareproblemet langsigtede aspekter og endelige løsning.

Ved en særskilt afstemning i 2. udvalg om paragraf 2 (d), som ønsket af Japan, blev denne vedtaget med 59 stemmer for, 1 imod (Japan) og 9, som afstod (de kommunistiske lande og Storbritannien).

Resolutionen som helhed blev vedtaget med 52 stemmer for, ingen imod og 10, som afstod (kommunistiske lande, enkelte afrikanske stater, bl. a. Øvre Volta).

Ved resolutionens behandling i Plenarforsamlingen den 20. december 1968 fremsatte sponsorerne et ændringsforslag til den på foranledning af Frankrig i 2. udvalg vedtagne formulering af paragraf 2 (d). Denne del af paragraffen anmodede herefter den intergouvernementale komité om at fremkomme med anbefalinger i forbindelse med forberedelsen af FN's 2. udviklingstiår vedrørende de sider af fødevarebistandsproblemet, som i den intergouvernementale komités øjne bør være vejledende for medlemslandenes og de internationale organisationers aktiviteter med henblik på løsning af verdensfødevareproblemet. Denne formulering tilfredsstillede Frankrig og blev vedtaget med 87 stemmer for, ingen imod, medens 15 afstod (østlande samt visse afrikanske lande).

Også i Plenarforsamlingen var der særskilt afstemning om paragraf 2 (d), som her blev vedtaget med 90 stemmer for, 1 imod (Japan), medens 15 afstod (de kommunistiske lande, Canada og Storbritannien).

Resolutionen (res. 2462) som helhed blev den 20. december 1968 vedtaget med 102 stemmer for, ingen imod, medens 9 afstod (de kommunistiske lande).

2. udvalgs beretning: A/7427.

Føroget produktion og anvendelse af spiseligt protein.

(Dagsordenens punkt 46).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 3 møder i tiden: 25. november til 2. december 1968.

I. Debatten.

Af indlæggene i debatten fremgik det, at der var almindelig enighed om, at proteinproblemet er en af de vigtigste og mest hastende opgaver for FN at løse. Fejler ernæring af udviklingslandenes befolkninger kan påføre disse skader, som det vil tage generationer at overvinde, og betyde en væsentlig hindring for disse landes udvikling på grund af forringelsen af de menneskelige ressourcers kvalitet. Proteinproblemet havde mange sider og dets løsning krævede derfor en koordineret plan. Der var gennemgående tilfredshed med de initiativer, der hidtil var udgået fra FN, såvel den af generalsekretæren fremlagte rapport som rapporten fra Den rådgivende komité vedrørende videnskab og Teknologi, som med sine konkrete forslag blev tillagt særlig vægt.

Debatten kom hovedsageligt til at dreje sig om, hvorledes disse forslag bedst kunne føres ud i livet. Allerede under ECOSOCs genoptagne 45. samling var to modstridende synspunkter kommet til udtryk ved fremlæggelsen af både et canadisk og et indisk resolutionsforslag. Det canadiske forslag tilstræbte en styrkelse af den under FAO, WHO og UNICEF oprettede rådgivende proteingruppe, medens det indiske forslag var langt mere ambitiøst og ønskede gennemført en stort anlagt proteinkampagne under ledelse af et dertil oprettet proteinudviklingsråd. Endvidere skulle der skabes et særligt proteinfond.

Fra vestlig side såvel som fra kommunistisk side vendte man sig imod dannelsen af et nyt maskineri og gav i stedet støtte til den rådgivende proteingruppes arbejde. Der udtryktes endvidere tilfredshed med udvidelsen af dens mandat. De fleste vestlige lande tilkendegav, at de ikke ville bidrage til et proteinfond. De vestlige synspunkter støttedes af visse udviklingslande, heriblandt de latinamerikanske, samt af udtalelser fra FAOs, WHO's og UNICEF's repræsentanter.

En del udviklingslande anført af Indien og Øvre Volta og støttet af FN's sekretariat understregede derimod betydningen af en styrkelse af generalsekretærens rolle i dette spørgsmål. Efter disse landes opfattelse var kun han i stand til at tage de initiativer på politisk plan, som var nødvendige.